

PRZEUCZONY (1) *part praet pass pf*

Teksty nie oznaczają é oraz ó; e prawdopodobnie jasne (tak w prze-).

sg m V przeuczony. ◇ [pl G przeuczonych.]

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII w. s.v. przeuczyć.

W funkcji przymiotnika: intens. od „uczony” ‘posiadający duży zasób wiedzy, wykształcony’; iron.: [dzilia przeuczonych Krześcíanow naydziez wiele/ ktorzy takowe vrzędy/ thákową Bożą vřługę dla zbáwienia ludzkiego popuřthofzyli GilPos 165.]

Wyrażenie: »doktor przeuczony«: Przydáło mi fię raz/ zem w puřnocy řprędká ocknął/ tám Szátan taką femną dířputácyą záczał. Słuchay/ Lutrze/ Doktorze przeuczony: wiez żeś ty przez piętnáście lat Mřze czytał máło nie ná káždy dzień? co mnimařz kiedyby takowe Mřze były řtrářnym bářwochwářftwem? ReszPrz 46.

MPi